

Tot fosc, tot obscur, així començà la totalitat de la coneixença. La percepció de qualsevol cosa era nul·la. Més fosca que el carbó, una matèria desconeguda ho tapava tot. No es podia percebre res, ni tan sols la mateixa foscor.

Aparegué una llum, una llum blanca, més blanca que la neu, en la gran i immensa penombra. Al centre de tot, com si d'un somni es tractés, despuntà un inapreciable punt brillant. Una llum que il·luminava el no res. El no res que no sé sap com era, en el qual ningú hi ha estat mai però alhora tot hi era, on es suposa que la matèria, que forma la immensitat del cosmos, s'hi trobava condensada en un únic punt de diminutes dimensions amb uns grans poders dins seu. Aquesta claror reflectí el primer esbós de la vida, un esbós tènue i subtil, alhora que dens i treballat. S'entreveia que no quedaria en una simple il·luminació, que havia d'avançar i desenvolupar-se en un gran poder, ple d'una energia amagada en aquell feix de llum. Una llum que es transformaria i que des d'un principi, semblava destinada a triomfar i a ésser el cor de la existència de tot el conegut.

En el punt cèntric i il·luminat d'aquell insòlit lloc del no res, en el primer segon del temps existit fins a l'actualitat, com si d'una bomba es tractés, es desencadenà una gran explosió, donant lloc a una enormitat de colors i d'elements. Aquests s'agruparen, es condensaren i s'aglomeraren en diverses estructures meticuloses i fascinants, de les quals era la primera vegada que se'n veia seva existència. Només la llum, la llum que ho creà tot, hi va està com a assistent i testimoni d'aquell enorme i extraordinari espectacle que representava l'inici del camí que portaria a la vida, com si ningú volgués observar el fet més important per a tot i per a tothom.

Tot passà molt ràpid. De sobte, en un obrir i tancar d'ulls, la petita i curta vida d'un punt il·luminat perdut en un lloc infinit, es transformà i esdevingué un gran i meravellós espai ple de sorprenents cossos celestes, que constituïren l'actual Univers.

Es parla, que la primera llum que existí, segueix el camí que inicià fa molt i molt de temps, descobrint i il·luminant cada lloc i racó obscur i sense llum que troba al seu pas, un pas veloç alhora que calmós, comparant-lo amb la gran immensitat de l'infinit. Diuen que aquesta llum mai, però mai saturarà per a res del món, ja que en ser la primera llum que va existir ho voldrà seguir sent per sempre més.